

Sygn. akt VII U 2524/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 24 października 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 2524/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował od dnia 16 stycznia 1974 roku do dnia 30 listopada 1993 roku w (...) Centrala (...) w R. w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

M. M. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 okresów składkowych i nieskładkowych oraz uzupełniających (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca od dnia 15 stycznia 1974 roku do dnia 30 listopada 1993 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym Centrali (...) w R. na stanowisku kierowcy. Stanowisko wnioskodawcy określano bądź jako kierowca, bądź kierowca samochodu ciężarowego (świadcstwo pracy, zaświadczenia, angaże – akta osobowe – k. 13).

M. M. jeździł samochodem marki S.. Sporadycznie jeździł Ż. i ciągnikiem. Woził nasiona, ziemniaki, produkty rolne po całej Polsce z R., najczęściej do L. i okolicznych miejscowości. Czynności te wykonywał przez co najmniej 8 godzin dziennie. Dodatkowo pomagał przy wyładunku i załadunku, jednakże i tak jeździł przez co najmniej 8 godzin dziennie.

W przypadku drobnych awarii wnioskodawca samodzielnie je naprawiał. W okresach czerwiec, lipiec i sierpień był przestój z racji charakteru przedsiębiorstwa. W tych okresach był wynajmowany przez co najmniej miesiąc, zatem w ciągu każdego roku jeździł przez co najmniej 10 miesięcy (zeznania wnioskodawcy – k. 21v, 29v, zeznania H. B. – k. 28v-29, zeznania C. J. – k. 29).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Centrali (...) nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez pracodawcę z okresu zatrudnienia wnioskodawcy i jako takie są wiarygodne. Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w tym zakładzie pracy były zgodne z tymi dokumentami. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu. H. B. pracowała w Centrali (...) od 1967 do 1995 roku jako kadrowa. C. J. był tam natomiast dysponentem. Świadkowie mieli zatem bezpośredni kontakt z wnioskodawcą i posiadali przez to wiedzę na temat wykonywanych przez niego czynności. Relacje świadków wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Potwierdzili oni jednoznacznie, że wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu marki S. przez co najmniej 10 miesięcy w ciągu każdego roku. Pracę wykonywał codziennie po 8 godzin dziennie. Podpisywał listę obecności. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne w całości.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego od dnia 15 stycznia 1974 roku do dnia 30 listopada 1993 roku (19 lat, 10 miesięcy i 16 dni) przez 10 miesięcy w ciągu każdego roku (20x2=40 miesięcy- 3 lata i 4 miesiące), zatem pracę kierowcy samochodu ciężarowego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał przez 16 lat, 6 miesięcy i 16 dni.

Są to prace wymienione w Wykazie A, Dziale VIII - W transporcie i łączności, poz. 2: „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” oraz poz. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione. W niniejszym postępowaniu wnioskodawca udowodnił okres stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 16 lat, 6 miesięcy i 16 dni, co prowadzi do stwierdzenia, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Należało zatem ustalić M. M. prawo do emerytury od dnia (...)roku, od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.